

HEEL SNEL GING HET, AL SNELLER.

Deze illustratie behoort bij „Het Ganzenhoedstertje.”

HET GANZENHOEDSTERTJE.

Er liep een ganzenhoedstertje door het bosch. Ze dreef de waggelende ganzen voor zich uit, stond eindelijk onder een boom stil en zuchtte diep.

't Was heel mooi weer en in de koele schaduw van het bosch was het verrukkelijk, maar het ganzenhoedstertje bleef kijken, alsof het een regendag was. De boschbessen waren rijp en lokten: „Pluk ons! Pluk ons!” Maar het ganzenhoedstertje deed, alsof er geen boschbessen waren.

„Ach,” zuchtte ze, „ik wou, dat ik een prinsesje was. Dan behoefde ik niet meer op die vervelende ganzen te passen. En dan zou ik een jurk laten maken van zijde en met gouddraad doorweven. Kijk nu mijn oude jurk eens. Wat een vod! Ja, ik wou maar, dat ik een prinsesje was.”

„Dat kan gebeuren, liefje,” zei een oude vrouw, die plotseling van achter een dikken boom te voorschijn kwam.

't Was een heel leelijke oude vrouw en het meisje was wel een beetje bang voor haar. Die vrouw keek haar zoo vreemd, een door-dringend aan. O, en nu blies ze haar in 't gezicht, en ze zei mompelend zulke vreemde woorden.

Maar . . . o wonder! Daar merkte het ganzenhoedstertje op eens, dat ze een blauw-zijden jurkje aan had, een jurkje, met gouddraad doorweven. En, o, ze had zulke mooie, beeldige lakschoentjes aan haar voetjes, die zoo straks nog bloot waren.

De oude vrouw wenkte nu een dikke gans, die lui kwam aanwaggelen. Ze pakte het meisje stevig beet, zette haar op den rug van de gans, sprak weer een paar vreemde woorden, en . . . dáár ging het heen. De gans sloeg de vleugelen uit en een paar oogenblikken later was het meisje op zijn rug al hoog in de lucht.

Heel snel ging het, al sneller. 't Meisje werd er duizelig van. Eindelijk, toen ze eens naar beneden keek, zag ze onder zich de torens en huizen van een groote stad.

De gans daalde en zette zich na eenige oogenblikken neer op het plein voor een groot paleis. Het meisje klauterde van zijn rug en toen vloog de vogel weer weg.

Daar ging de deur van het paleis open. Fraai

aangekleede dames en heeren kwamen naar buiten, bogen zich eerbiedig voor het ganzenhoedstertje, noemden haar prinses en namen haar mee in het paleis.

Wat was het meisje nu blij. Ze at van een gouden bordje en sliep 's nachts onder zijden dekentjes. Nu had ze 'n leventje naar haar zin.

Maar, den volgenden morgen, werd haar, o, heel eerbiedig, maar daarom niet minder beslist, gezegd, dat ze nu veel moest leeren. En nu ging het van de eene les in de andere. En als ze na haar lessen eens dacht, dat ze nu eens vroolijk met andere kinderen wilde spelen, werd haar beduid, dat dit niet stond, omdat ze een prinses was.

Ook moest ze zich schikken naar de hofmanieren. Dit stond niet en dat mocht niet. Dit kon niet en dat ging niet. En het ganzenhoedstertje ging zich eindelijk voelen als een vinkje in een mooie, vergulde kooi.

„Ach!” zuchtte zij eens op een dag, toen ze, moe van 't leeren en 't schikken en houden, door een der vensters naar buiten stond te kijken. „Was ik maar weer het ganzenhoedstertje.”

„Dat kan gebeuren, liefje,” zei de oude vrouw uit het bosch, die eensklaps uit een donker hoekje van de groote zaal te voorschijn kwam.

Ze blies het meisje tweemaal in 't gezicht, en ineens was het mooie jurkje weg en de beeldige schoentjes. Daar stond weer het oude ganzenhoedstertje.

Toen nam de oude vrouw het meisje bij de hand en bracht haar het paleis uit op het plein. Daar kwam de groote gans langzaam aanwaggelen. De oude vrouw zette het meisje op haar rug en daar ging het weer heen, naar het bosch. 't Ging zóó snel, dat het meisje er duizelig van werd en zoo half en half haar bewustzijn verloor.

Toen ze weer bijkwam, lag ze op haar bed van bladeren en stroo in haar hutje en ze schreide van blijdschap, omdat ze een ganzenhoedstertje was, dat vrij door het bosch kon loopen en genieten van de koele schaduw en van de lekkere boschbessen.

„Ieder op zijn plaats, dat is toch maar het beste,” dacht ze. En toen stond ze gauw op, om naar haar ganzen te gaan. Z.